

STUDENTEN WEEKBLAD

10^e Jaargang.

No. 8.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEURS: A. E. M. J. HANLO, J. B. A. KESSLER,
G. P. NIJHOFF, R. A. D. CORT VAN DER LINDEN.

Donderdag

21 Nov. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Oude Delft 210.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 26 November, des middags om 4 uur.

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK voor 1908.

De Commissie tot Redactie deelt mede, dat een Naamlijst van de Ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool ter invulling van de adressen, vacantie-adressen, alsmede de telefoonnummers dezer adressen, is neergelegd van 's morgens 9 tot 's namiddags 4 uur in de keuken der T. H. en na 4 uur in de Sociëteit Phoenix. Tevens bestaat gelegenheid tot invulling bij den Uitgever van den Almanak
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Inhoud.

De Zigeuners met betrekking tot het Studentenleven, door N. Kroegverbouwing, door H. Menalda van Schouwenburg.
En rijk zijn zij, door G.
Het bouwen, door C. L.
Aan Folrax en H., door De Vl.
Folrax, door A. Z. K.
Onbegrepen doordachtheid, door S. S. E.
Onbekendheid (?), door t. H.
De wereld om, XII, door J. W. G. J. Hz.
Opmerkingen over de Week.
Ingezonden. — Kroegverbouwing, door een Kroeglid.
" door C. M. Simonsz.
Twee Studentenbladen, door R. C.
Delftsche Studenten Schaakclub.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

De Zigeuners met betrekking tot het Studentenleven.

Ik wil hier geven aanhalingen uit 't pas verschenen boek van Dr. A. Kuyper, en wel uit 't gedeelte dat over „de Zigeuners” handelt, en waarvan enkele passages zeer zeker ons en ons studentenleven raken.

Besproken hebbende de vervolging van de Zigeuners in de meeste Westersche landen en voornamelijk in Frankrijk, gaat de schrijver de invloed behandelen van dat Oostersche volk op de Westersche Maatschappij.

La Vie Bohémienne, daar heeft iedereen van gehoord, dat leven van Parijsche studenten en artisten, dat Zigeunerleven, maar wie heeft er verder over de historische oorsprong gedacht van dit leven. Zoo strijdig met- en apartstaande van de groote kille maatschappij?

Ik laat hier passages volgen:

„Maar al trokken de benden uit Frankrijk weg, ze lieten nergens zoo sterk als in Frankrijk hun geest achter in wat men er noemt de „Vie Bohémienne” die hier een korte bespreking eischt. Toen in de 15de eeuw aan de plotseling en te haastig allerwegen gepreekte Universiteiten

een overgroot aantal studenten verscheen, ontstond de bekende plaag van de „clercserrants” die men ten deele ook in Duitschland, maar toch nergens zoo sterk als in Frankrijk gekend heeft. Tal van jonge mannen, soms niet ouder dan 14 en 15 jaar, en zonder middelen van bestaan, togen op studie, studeerden weinig, en liepen in troepjes den omtrek af, om geld voor hun studie af te bedelen en een tijdelijk onderkomen te vinden. Het was een Universiteits-proletariaat van laag gehalte, met volkomen gemis aan ernst, en belust op loszinnig leven. Deze „clercserrants” zijn toen op hun tochten al spoedig in aanraking gekomen met de Bohémiens, hebben zich bij wijlen met hen vermengd, en hebben de losse manier van leven der Zigeuners van hen overgenomen, en, straks aan de Universiteit teruggekeerd, deze aan de Universiteit omgebracht.

Het tóch reeds losse studentenleven is daardoor in Frankrijk in een eigen type overgegaan, en heeft in tal van opzichten, de manieren der Zigeuners, hun beschouwingswijze en usantiën overgenomen. Gelijk de Zigeuners zich zelf eigenlijk alleen voor echte menschen hielden, en alle overige inwoners van het land voor een inferieur soort aanzagen, zoo sloop in deze studentenkringen gelijke zienswijze, om zichzelf voor een hooger soort wezens te houden, en op alle niet-studenten als halve philistijnen neer te zien. Hoofdkaraktertrek bij den echten Bohémien, was vooral zich aan niets te storen, zich door geen enkele wet verbonden te beschouwen, en om geen enkele landsrede zich te bekreunen. Zonder geld in de beurs leefden ze van den morgen tot den avond, die Bohémiens, drinkende, zingende en dansende, en na elke nieuwe orgie waren ze steeds geneigd om in den omtrek op vernieling en verwoesting uit te gaan. Al deze karaktertrekken nu van de oude Bohémiens zijn toen allengs in het Fransche studentenleven overgegaan, en uit Frankrijk ook bij de Universiteiten in andere landen ingeslopen.

En dan bespreekt verder de schrijver hoe deze gewoonten overgegaan zijn op de artistenwereld, hoe die Vie Bohémienne een bespottig wil schijnen van de vormelijke maatschappij, veel goeds hebbende, doch ook veel gevaarlijks. Wat is mooier dan de vrije inspiratie, wat is mooier dan in vrijheid je weg te kiezen, wat kan een onbevooroordeeld kritiek met zich brengen dan juist die ongebonden vrijheid. Maar de gevaren zijn evenredig hieraan. Wat is moeilijker, dan bewust, die volle vrijheid te dragen en niet af te dalen tot 'n steeds toegeven aan alle begeerten, bevliegingen en lasten. En menig jongeling is hier te zwak voor gebleken.

En wat een gevaar is in deze buitengewone staat, is „dat deze Bohème, een gevaarlijk revolutionnair element vertegenwoordigt, dat zich steeds aan den woelgeest uit de diepte vastklampt, en zonder hooger maatstaf aan te leggen het voor alle spotten met hooger vorm en heilige zedewet opneemt, met name op sexueel gebied.”

Merk eens op de geleidelijke overgang, in 't studentenleven der verschillende landen. Men ziet de vie Bohémienne allengs verdwijnen hoe verder men zich van Frankrijk begeeft, of juist gezegd, waar de invloed der Zigeuners afneemt.

Zoo heerscht zij absoluut niet aan de Engelsche Universiteiten, wat daar mocht gehouden worden voor een uitvloeisel van deze inspiratie ontstaat hoogstens door 'n geheel ander iets. Dat is de eigenschap die de jeugd met

zich meedraagt, dat ze uitspat in welke richting ook, voor ze hun weg begaan door de Maatschappij, door hun volgend leven.

Maar in Duitschland is het Bohémeachtige dóórgedrongen en zóó in België en óók in Nederland. In Denemarken heeft men het al minder, in Zweden en Noorwegen treft men het in kleine mate aan.

Zóó is de stamboom van ons vrij studentenleven, zoo is de historische weg, die de afscheiding tusschen studenten en philisters heeft begaan

En ze wordt minder, want vergelijk voor ons land de tijden van klikspaan en die van nu! en in landen als Duitschland en zelfs Frankrijk verdwijnt dat Bohémeachtige allengs. En zoo zal ze eens bijna ophouden, heelemaal nooit, daar zorgt onze positie als student voor, géén positie hebben, geen vleesch, geen visch, geen drukkend Maatschappelijk juk.

Maar tóch meer en meer proland de kille groote stijve maatschappij ons rijkje in, en minder worden studenten: typen.

Ik wil besluiten met een aanhaling uit 't boek: „Het is een Aziatische inspiratie, die de Zigeuners aan deze levensrichting in onze Europeesche Wereld hebben weten te geven, en, waar bij de hogere artisten de betrekkelijke waardij van dit hun optreden nog eeren kan, zoo lijdt het toch geen tegenspraak, dat in de wereld der vrolijke jeugd, met haar aanslibbing uit de bedorven vrouwenwereld, deze Erfenis van de Zigeuners als een vloek heeft gewerkt, die maar al te dikwijls kortelike jonge levens verwoest heeft en nog steeds kleine sociale kringen naar lichaam en ziel bederft.”

N.

Kroegverbouwing.

Het uitbreidingsplan van de Societeit Phoenix is heden verkrijgbaar gesteld, teneinde — zooals op de vergadering werd bekend gemaakt — dit aan het oordeel van de leden te onderwerpen en dan in een algemeene vergadering de uitvoering te bespreken.

Waar alvorens een dergelijk belangrijk besluit genomen wordt, het vóór en tegen nauwkeurig overwogen moet worden, is het mijns inziens wenschelijk, zowel goedkeurende als afkeurende kritiek zooveel mogelijk kenbaar te maken en daaruit een eindoordeel te vormen. Het is daarom dat ik de volgende op- en aanmerkingen in overweging wensch te geven.

Aanleiding tot het opmaken van dit plan is in hoofdzaak geweest de allertreurigste bediening bij volle zalen. Ook tegenwoordig laat op het drukke middaguur de bediening zeer veel te wenschen over en bij de verschillende feesten gedurende den afgelopen winter was deze werkelijk absoluut onvoldoende. In tegenstelling hiermede wordt in elk der laatste verificatie-verslagen opnieuw er op gewezen, dat om finantieele redenen vergrooting van den omzet dringend noodzakelijk is.

Wie zich nu de moeite geeft, goed toe te zien, waar de oorzaak van de slechte bediening schuilt, komt dadelijk tot de overtuiging, dat de kellners hieraan geen schuld hebben en de fout geheel alleen is gelegen in het veel te kleine buffet.

Er zijn daarom verschillende voorstellen gedaan, dit buffet te vergrooten, vooral ook met het oog op de komende lustrumfeesten, en de heer Van Loghem is na herhaalde wijziging tot het thans gepubliceerde groote uitbreidingsplan gekomen.

Nagaande, wat er behalve de buffet-kwestie verder aan het tegenwoordige gebouw mankeert, komt men tot de volgende conclusie's:

1. entree en trappenhuis zijn verre van fraai en donker.
2. de garderobe is te klein.
3. de ventilatie der zalen is onvoldoende.
4. de biljarts zijn slecht, voornamelijk door verkeerde behandeling — eigenlijk mishandeling — bij kroegjolen.
5. voor de middagtafel zijn te weinig plaatsen beschikbaar doordat de keuken te klein is.
6. de directeurskamer is te klein geworden en dient tevens als doorgang.
7. de bediendenkamer is onvoldoende.
8. het sousterrain is slecht ingedeeld en vochtig.

Gaan wij nu het plan van den heer Van Loghem na, dan zien wij, dat aan de meeste van deze eischen zeer goed voldaan is, maar dat tal van nieuwe bezwaren zullen ontstaan. De verbouwing zal vrij weinig rente opbrengen en zeer groote exploitatie-kosten eischen. De kosten van onderhoud, verwarming en verlichting zullen enorm stijgen. Zal het nieuwe gebouw kunnen rendeeren, dan zal dus de omzet zeer veel grooter moeten worden. De nieuwe eetzaal kan hier veel toe bijdragen, maar het nieuwe buffet is slechts weinig grooter dan het bestaande (5 Meter tegen thans 3,50 Meter); daarentegen wordt het oppervlak der zalen veel grooter, de bediening zal dus eerder slechter dan beter worden, vooral bij feesten, waar de kroeg juist haar grootste zaken moet maken.

Desnoods is dit nog wel te wijzigen, b.v. door het bureau van den zaalchef op te offeren en hiervan een afzonderlijk voorzaal-buffet te maken, maar het hoofdbezwaar van het plan in 't algemeen lijkt mij, dat er te veel ongebruikte en te weinig nuttige ruimte zal ontstaan.

Hierbij komen nog de volgende aanmerkingen op onderdeelen:

Entree, vestibule, hoofdtrap en garderobe zijn uitstekend, maar de toiletruimte is veel te klein en zal tot groote opstopping aanleiding geven. Bovendien is het een heele reis om deze vanuit de voorzaal of biljartzaal te bereiken. De toiletruimte voor groot kroegbezoek met de daarbij behorende doorgang, — welke overigens bij feesten zeer geschikt voor lijkenhuis kan dienen — zal dus dagelijks dienst moeten doen.

De voorruimte van de middenzaal zal overdag donker en 's avonds ongezellig wezen. De glaswand langs de eetzaal zal bij tooneelvoorstellingen zeer hinderlijk zijn, ook al is hij gedeeltelijk wegschuifbaar. De afstand tusschen de biljarts is juist voldoende, maar vrij gering.

Door den aanleg van de buffetkamer zullen de geuren van pastetjes en uitsmijters waarschijnlijk evenals thans hoofdzakelijk naar de zalen een uitweg zoeken.

De directeurskamer is slecht verlicht.

Op de verdieping is de aaneenschakeling van gangen, balcon en antichambres om in te verdwalen, een wandeling van het kleine dispuut naar de urinoirs is geen kleinigheid!

Dit zijn echter alle minder belangrijke bezwaren, die bovendien grootendeels opgeheven kunnen worden, bijv. door verlegging van de trap naar het tegenwoordige buffet met de daarnaast gelegen ruimten.

De heer Van Loghem heeft aanvankelijk getracht het tegenwoordige gebouw te verbeteren, maar heeft ons ten slotte een ideaal-kroeg willen scheppen en is daardoor te ver gegaan. Kan misschien de rente van de bouwsom opgebracht worden door de grootere winst van de buffetten, de exploitatie-kosten van het nieuwe gebouw zullen daaruit naar mijne meening niet kunnen worden gevonden.

Daarom zou ik in overweging willen geven dit plan niet uit te voeren, maar alsnog te trachten door een kleine verbouwing aan de tuinzijde een grootere keuken, een nieuwe directeurskamer, bediendenkamer, enz. te verkrijgen en dan volgens het oorspronkelijke plan van de verificatie-commissie de toegangen naar het buffet te verruimen door doorbreking van de wanden naast het tegenwoordige buffet en in de voorzaal en biljartzaal.

Bovendien zou een dergelijke verbouwing het voordeel hebben, vóór de aanstaande lustrumfeesten gereed te kunnen zijn.

H. MENALDA VAN SCHOUWENBURG.

En rijk zijn zij.

En Rijk zijn zij, die gaan
Met opgeheven hoofd door 't leven
Toch, allen zijn ze op dien weg gebleven,
Hun pad is nooit geweest een vlakke baan.

—
Ze moeten over rotsen, door woestijnen
Maar in de verte zien ze 'n bleeke hand,
Die lichte teekens zet in 't mulle zand
Vóórt gaan ze weer, tot die verdwijnen.

—
Ze zien oasen in 't verschiet
En plots komt er een glinst'ring in hun oogen,
Ze móeten voort... Maar wreed worden ze bedrogen:
Geen boom! geen dier! geen bron, die water biedt!

Maar in de verte zien ze eindelijk een meer.
Hun laatste krachten geven ze aan dien tocht . . .
Het meer verdwijnt, alles is woestijn. Het mocht
Niet zijn . . . En uitgeput vallen ze neer.

—
En stervend zien ze de zon ondergaan,
En in 't rood van d'avond zien ze mat
Den omtrek van een torenrijke stad . . .
'n Lach bloeit om hun mond en . . . 't is gedaan.

G.

Het bouwen.

Liever eens jong te critiseeren,
Als ja te knikken gelijk oude heeren.

In den tegenwoordigen tijd is er in ons geliefde Holland een kentering te bezien in de bouwkunst. Ook hier, evenals in vele andere bedrijven en schoone kunsten, waarin Holland vroeger uitmuntte, hangt een grauwe mist, die niet zal nalaten onze oude roemrijke kunstgewrochten langzamerhand aan het oog te onttrekken, zoodat onze blik niet meer de origineele meesterstukken zal kunnen uitvinden. Heeft men recht trotsch te zijn op de daden zijner voorvaderen, als men op het oogenblik zelf ze door eigen lafheid gaat onteeren en men niet de kracht heeft vol te houden en het befaamde geslacht door nieuwe werkkraft en geestesijver hoog te stellen? Denkt men dan niet aan een jong en ziekelijk edelman van onzen tijd, van welk soort er tegenwoordig zoovelen rondloopen, die met eigen stemverheffing van zijn heldhaftigen ridder-voorvader spreekt, die zich genoodzaakt ziet wel door den toestand gedwongen aan jongeren een plaatsje naast zich in de maatschappij af te staan, om ten slotte geheel verdrongen te worden door vrienden zonder verleden of trotsch? Wij Nederlanders zijn werkelijk nog het kernvolk van weleer en door een kleine stoot zal ook de verborgen veerkracht ontspannen. Zoo slechts een onder ons zich gaat verheffen boven de anderen en langzamerhand eene rij van schoolgaanders met zich sleept, zal weldra eene nieuwe glansperiode zijn aangebroken. Een groot volk te worden is niet zoo moeilijk, maar wel het te zijn en te blijven. En hoe staat het nu met de Nederlandsche bouwkunst? Is het overdreven om te zeggen dat het verre beneden 't middelmatige is, zoowel in de groote als in de kleinere werken; dat het artistieke element beneden nul is gedaald en dat vorm en degelijkheid van constructie meestal aan gemakzucht worden opgeofferd. Waarom zijn er in de nieuwe huizen zulke slecht bewerkte onderdeelen en wat is de reden, dat er wijken aan wijken gebouwd moeten worden, waarin de huizen alleen met opoffering van de gezondheid hunner inwoners kunnen worden bewoond? Is het dan geen onomstootelijk feit, dat er in de laatste jaren, behoudens enkele, enkele uitzonderingen, geen nieuws werd gewrocht? Zoo kan ik doorgaan met vragen, telkens zal het antwoord bevestigend zijn en menig bouwkundige zal getroffen en beschaamd maar liever niet verder op het onderwerp willen doorgaan. Ge kunt mij werkelijk niet wijs maken, dat de bouwkunst op 't oogenblik hier door buitenlanders wordt aangehaald als een toonbeeld van scherpe doorvoeringen der beginselen van stijl, vorm en samenstelling, zooals toch vroeger het geval was. Maar wel zal menig Hollander naar andere landen gaan om daar af te zien wat mooi is en dat hier onder ongunstige omstandigheden, zoowel financieel als met betrekking op het materiaal, willen doorvoeren.

Edoch, het zal niet gelukken, evenmin als men koren zal oogsten van weidegrond. Wel zien we van tijd tot tijd eigen scheppingen oprijzen, maar die dan gedoemd zijn om weer even vlug of iets langer, van alle kanten valschelijk ondersteut, te verzakken tot puin; zooals de oogst gering zal zijn van een slecht doorploegd land. Ondanks dit alles leeft er in ons een zaad, dat gevoed wil worden om tot ontkieming te komen en 't is mijne overtuiging dat 't niet lang meer zal duren of men zal te Delft plaatsen te kort komen voor de aanstaande bouwmeesters der 20ste eeuw. Maar het is noodzakelijk, dat men inziet wat er gemist wordt, voelend de gebreken en vooruitastend naar de verbeteringen in het bouwbedrijf.

Spant uwe verwachting niet te hoog, waarde lezers. Niet ik ben de man, die technisch genoeg onderlegd is baan te breken naar nieuwere velden van kunst en wetenschap op dit gebied. Wat ik wil, is een klein steentje bij te dragen

tot het nieuwe gebouw, dat vrij van te noemen feilen moet worden gemaakt. Die feilen zal een ander allicht beter kunnen aangeven en uitduiden en weer een ander zal ze vervangen door goede verbeteringen. Mijne waarneming zegt mij, dat er al te veel matig wordt gemetseld, getimmerd en ontworpen, mijn gevoel voor schoonheid verteld mij, dat lijn en vorm en karakter geheel gemist wordt. Ik wil u gaan beschrijven wat mij in het geheel en in de onderdeelen hinderlijk voorkomt. Tot het geven van voorbeelden van nieuweren trant zeg ik nogmaals, ben ik niet, tenminste nog niet, geroepen.

Men dient om te beginnen onderscheid te maken tusschen luxebouw en kleinbouw. Aan dezen kant moet met alles gewoekerd worden aan geene zijde is men zoo niet geheel onafhankelijk, dan toch vrij op financieel gebied en zal men geene slechte constructiën behoeven toe te passen, noch 2de klasse bouwstoffen behoeven te verwerken.

Tot de kleinbouw zou ik willen rekenen de z.g. roofofbouw. Er wordt maar gebouwd. Er is vraag, er wordt aanbod gemaakt. Dit is de kanker voor den goeden wil van vele architecten. De mensch, ondoordenkend en veelal in 't dagelijksch leven onpraktisch, ziet niet naar de degelijkheid van een koopwaar, maar naar de uiterlijke geschiktheid en de prijs. En is het dan een mindere kwaliteit, dan denkt men er toch op die manier, zooals men zegt, een slaatje uit te hebben geslagen. Dat men bedrogen uitkomt, ziet men eerst later. Lastiger dan ze te veroordeelen is het een middel aan de hand te geven, hetwelk deze wantoestand kan doen verroesten. Zou de bouwpolitie geen strenger voorschriften kunnen krijgen of zouden er, evenals er nu voor de Landsgebouwen bestaan, geene Algemeene voorschriften kunnen komen? Zouden er niet nieuwe bouwetten kunnen worden gemaakt? Zoolang er niet indirect of stantepepe een gift tegen de beet van dezen bouwadder komt, zal het er altijd treurig blijven uitzien.

Klein- en luxe-bouw hebben niettegenstaande hun onderscheid toch voornamen hoofdpunten gemeen, welke dan ook het gewenschte karakter aan beide samen verleenen. Het zijn hoofdpunten, die elk bouwstuk kenmerken en gekenmerkt hebben en zonder welke er eenvoudig niets op dit gebied bestaat. Allereerst de groote eisch van een metsel- of timmerwerk is, dat het draagt, d.w.z. dat voor het aanzien van den toeschouwers, hetzelfde een indruk van veiligheid teweegbrengt. Stelt u eens voor een huis, dat van onderen zeer smal en van boven ontzettend breed is, als een tol op zijn punt; wie zou het huren of koopen? En afgezien daarvan, wie zou het mooi kunnen vinden?

En zoo aan den anderen kant, wie zou in een pyramide willen huizen; in een blok, van onderen breed, van boven punt, grof en onbeschaafd? Dan moet er ten tweede zijn een harmonie van lijnen; weliswaar iets zeer principieels, maar wat toch juist datgene is, wat wij gemeen zijn stijl te noemen. En ten derde is het mijns inziens een eisch, dat de degelijkheid der samenstelling niet in 't verborgene blijve, maar dat de aard der constructie naar buiten come en in 't gezicht worde gewerkt. Met name, we zullen geen puzzle voor ons zien. Verder moet het werk aan zijn doel beantwoorden, het moet er aangenaam wezen voor den bewoner. En ten leste een algemeene concurreerende eigenschap, dat een blok huizen niet moet uitzien als een eentoonige laan van populieren, maar dat er afwisseling, opening en licht in moet zijn geworpen. Gaan wij nu bijvoorbeeld eens een huis binnen in een der nieuwe wijken en beschouwen wij het innerlijke. Ook dat kan onze goedkeuring niet wegdragen. De ouderwetsche indeeling is hier overgebleven en het is, alsof hier een oude mores heerscht, die absoluut vast staat, zoodat er geen wikken of wegen aan is, ondanks het ondoelmatige. De gang is dikwijls donker en de trap in een zijhoek. Een tochtdeur klappert er en verkleint de open ruimte. Licht komt van boven de deur, nog door de glazen tochtdeur verminderd, en door een trapraam, dat de trap spaarzaam en onartistiek verlicht. De deuren monden alle op een rechte gang uit en vooruit weet ieder waar ze heen leiden. 't Voordeel hiervan is, dat weinige zich in de plaats van de W. C. zullen vergissen, hoewel mij eenige gevallen bekend zijn van personen, die met de deur in de kelder vielen (tengevolge van de plotselinge steile bochtige keldertrap), meenende daar te komen waar de keizer te voet heengaat. Ook is men steeds bekrompen genoeg om te meenen, dat het maken van een frissche en zuivere waschkamer of alleen dan closet tot eene overdreven luxe behoort. Ik hoorde eens van een student die de verstandigheid van een groen en zijn familie beoordeelde

naar het antwoord op de vraag of zijn pá een „pull” of een Amstel had.

De stookplaatsen staan veel midden aan den muur, doch de schoorsteenen zijn zoo klein mogelijk. Gaan we de trap op dan komen we op de 1e verdieping. Nu nog een trap en daar is de onvermijdelijke zolder. Een klein dienstbodenkamertje of soms er nog bij als attentie van den bouwheer een atelier voor een kunstlievend zoon des huisgezins of een lief, klein logeerkamerke, waar men alle uren van den dag de keuken- en etensgeuren kan ruiken, die den weg naar boven even goed als wat anders weten. Hoe durft men dan nog te adverteeren gezellig, licht, luchtig en deftig.

Groote huizen missen veel deze gebreken, maar niet wat den kleineren ook ontbreekt, idee van kunst of persoonlijkheid. Men ademt er verveling; 't is of de architect blasé was van nieuwe denkbeelden. Gangen en deuren, vensters en betimmeringen, trappen, kappen, ze moeten worden aangekleed om hun akelige naakte vormen te bedekken. Goed bouwen brengt mede opbloei van allerhande takken van bedrijf, en de architect, die aanstoot vindt in vlug werk of prutsvakken, zal de eerste steen hebben gelegd tot nieuwe vrije denkeelden, zoodat een nieuw Oud-Holland kan herrijzen uit de diepte.

Waarom de bouwstijl, in 't bijzonder de Hollandsche oude eigenaardige manier, zooveler aandacht wil trekken, is wel om deze reden, dat daarin neergelegd is een volkskarakter wat uit den aard der zaak medebrengt een aanpassen aan gewoonten en aanwendselen van den tijd, waarin deze stijl haar oorsprong nam. Zit er werkelijk in die Hollandsche gevels, die nette metseling en die fijne bewerking van lijstwerk, niet een idee van degelijkheid en gezellig te zamen zijn; ze zijn zoo huiselijk die huizen. Deftig en statig zijn de groote koopmanshuizen aan de oude straten en grachten, waar vroeger de handelsmensen kunstbeschermend geen geld te veel hadden tot verfraaiing hunner woonsteden. Daar wordt van ruimte partij getrokken; niet voor niets zijn ze nu nog in goeden staat, bewoonbaar in de hoogste mate, terwijl men er op belust is de schilderijen, stukwerken, lambrizeeringen en deurkozijnbetimmeringen er uit te rooven en ze als bijzonderheden in de musea het nageslacht onder de oogen te voeren. Daar zijn zaken, die algemeen worden gewaardeerd, gelukkig nog niet miskend door de nieuwere kunst(en)makers, die zonder deze afgeperste bijval met al hun werk niets zouden zijn.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

KOFFIETAFEL.

Gelegenheid voor groote KOFFIETAFEL
aangeboden. Adres MOLSLAAN 25.

TE HUUR:

Net gemeubileerde Voorkamer
met 2 frissche Slaapkamers,

zeer geschikt voor 2 vrienden of broers à f 20 p. m. de
persoon of f 45 per maand met pension.

Adres: Bureau van dit Blad.

Aangeboden:

EEN NETTE KAMER
voor 6 à 8 Heeren koffie te drinken,
à f 1,50 per maand de persoon.

Adres: Bureau van dit Blad.

Verschenen en voorhanden in den boekhandel

J. WALTMAN Jr. - DELET.

DE BOUWSTIJLEN EN
HUNNE ONTWIKKELING.

Hoofdpunten uit Prof. E. Gugel's
Geschiedenis der Bouwstijlen,
samengevat door J. H. W. Leliman.

==== Prijs gebonden f 2,90. ====

MAISON HAAS,

CUISINIER,

34 — Koornmarkt — 34.

Uitzending van dagelijksche DINERS van af 50 en
60 cent, uitsluitend bij abonnement.

DINERS van 80 cent, bij abonnement 70 cent en
DINERS van f 1,—, bij abonnement 90 cent.

„AU FIGARO”.
G. KIELA. KAPPER.

OUDE DELFT 160.

tegenover het „Huis van Meerten”.

SALON VOOR SCHEREN,
HAARSNIDEN, SHAMPOING.

Levering van alle soorten Kapsels uit ieder tijdperk.
GRIMEEREN voor Tooneel en gelegenheden.

CHARLES ABRAAS.

--- PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 143

--- TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - - 1906.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Biljarts „'t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabrikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuys.

KRUIF.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 NOVEMBER 1907. No. 8.

Ik zou u willen verzoeken, eens langs de handelskaden te Rotterdam, Dordrecht, Amsterdam, Enkhuizen te willen gaan wandelen en uwe oogen den kost te geven. Pakhuizen, waarin moeten worden geborgen de producten uit de rijke overzeesche bezittingen, klaar en open om de weelde te ontvangen, die over de geheele massieve gevel naar binnen kan worden gestuwd. Kleinere huisjes, luifelhuizen, schoone puien kan men in elke stad bewonderen, och geheel oud-Holland!

Zijn dan ook op den huidigen dage de zenuwen zoo verslapt, dat er in onze grootste winkelstraten geen karakter meer is te bekennen? Slenteren daar menschen door, dan zien ze niet of voelen niet dat ze 't karakter hebben. Robinson Crusoe zal op den grooten Boulevard te Parijs zich niet in Londen wanen, of omgekeerd in Regentstreet op Fransch territorium, maar hij zou zich in de Kalverstraat niet kunnen oriënteeren. Daar is niet gebouwd, maar daar zijn winkels gemaakt. 't Grootste Wahrenhaus in Duitschland staat in München en ge voelt u gestemd om te gaan koopen en om een glaasje bier te gaan bestellen, alleen op het gezicht van het dikke buikige winkelgebouw. De grootste winkel op dit gebied hier te lande staat in de Spuistraat in Den Haag. Er kunnen niet anders dan prullen verkocht worden, zie maar eens naar den gevel.

Verandering moet er komen. Geen revolutie, doch evolutie. Dit wordt ook wel ingezien, zeer zeker. Getuige daarvan de nabeeldingen, die vele gefortuneerde particulieren hebben laten maken van bekende bestaande origineelen hier of onbekende niet bestaande eldèrs.

De wil is er dus, maar het kosmopolitische moet er uit. Maar hoe? Door zelfvertrouwen en zelfkennis. Het is toch beter en gemakkelijker wijn te tappen uit eigen vaten dan uit een andermans put water te gaan scheppen.

Ten slotte nog eene verdediging tegen een weinig betekenende aanval, maar waartoe ik reeds velen zie overgaan. Er zijn werkelijk heele aardige huizen tegenwoordig; en heele lieve villa's en typische straten; er wordt toch ook wel goed gebouwd. Dat getuigt, dat we de goede richting uitgaan. — Het beteekent niet veel. Ten tijde van de Boerenoorlog, als er over de Engelschen werd gesproken, waren er ook altijd menschen, die zeiden, dat er OOK goede Engelschen waren. Men voelt wel, dat dit flousjes zijn.

C. L.

Aan Folrax en H.

Daar zijn menschen, die alles, door dik en dun, van een ernstigen kant beschouwen. Je moet met zulke lui voorzichtig zijn. Een scherts loopt groote kans au sérieux genomen te worden. Ik heb in Folrax een dergelijk type leeren kennen. Den ernst in mijn stuk heeft hij begrepen, de scherts niet. Wat H. betreft: hij heeft geen van beide begrepen. Ik zou hiermede ten opzichte van hem kunnen volstaan, zoo ik me niet geërgerd had aan de meer dan treurige wijze waarop H. zich uit. Waarlijk, ik zou me geschaamd hebben op de H. B. S. een dergelijk opstel in te leveren.

Folrax dan, heeft uit mijn geschrijf begrepen, dat ik zijn wijze van zeggen op sommige plaatsen afkeur. Ik blijf bij mijne meening dat zinsneden als: „een logische ondoordachtheid”, „het begrip der consequentie zonder meer” en „de waarheid is niet onder een hoed te vangen” best vermeden hadden kunnen worden. Ik reken die niet tot de vakterminologie, waarop Folrax doelt. Dat hij de ironie niet gesnapt heeft, als ik schrijf van „Hoogvereerde Meester” en „Aangebodene”, vind ik op zijn minst genomen onnoozel. Ja, ik moet zelfs aan een bewuste misvatting denken als zich daaruit onder de bekwame en handige pen van Folrax een insinuatie ontwikkelt. Er is toch wel zeer kunstiglijk aan de tepels van mijn protest getrokken, als zuigelingenmelk uitvloeien kon.

De VI.

Folrax.

Aangezien, behalve de Heer H., de Heer Folrax zelf een tegenstuk geschreven heeft, zal ik mij met mijn repliek ook beperken tot de beantwoording van den laatstgenoemde, omdat deze zijn verdediging hoogstwaarschijnlijk beter zal vinden dan die van den Heer H., welke meening door anderen ook wel gedeeld zou kunnen worden. Toch verwacht ik, dat de Heer H. bij bestudeering van dit stukje hierin een en ander van zijne gading vinden zal.

De Heer Folrax geeft dus toe, dat in de philosophische gedeelten van zijn stuk en de terminologie en de zinsbouw het karakter van Prof. Bolland dragen, keurt dat goed en gaat zelfs zoover, dat hij beweert, dat iemand, die op dialectische wijze, d. w. z. op philosophische wijze iets te zeggen heeft, nu eenmaal gebonden en zelfs onderworpen is aan het vocabulaire van bovengenoemden professor. Nooit zou het in me opgekomen zijn, iemand, die hoewel veel verschillend, toch dit met me gemeen heeft, dat wij hetzelfde college volgen, aan te vallen, als het juist niet was bovenstaande opinie van den Heer Folrax, die reeds in zijn eerste stukje doorschemerde, en mij de pen deed opvatten tegen hem, dien ik eigenlijk had mede te verdedigen. Zijne hypothese, dat men nu eenmaal niet kan buiten de terminologie en uitdrukkingswijze van Prof. Bolland is nu eenmaal niet bewezen; ze wordt zelfs geheel van onwaarde, als men leest de stukjes uit het Tijdschrift voor Wijsbegeerte, waarin verschillende leerlingen van denzelfden meester werkelijk blijk van originaliteit geven, door te toonen, dat zij hem niet „naar de letter” volgen, maar zich uiten op bijzondere wijze, die getuigt van hunne geestelijke onafhankelijkheid en de triomf is van den vrijgevochten geest. Ik verzucht niet, als de Heer Folrax onder de verdrukkende gedachte, dat we nu eenmaal onherroepelijk aan de letter vastzitten; ik voor mij, stel me voor, om in geval ik later iets heb te vertellen, dat de moeite waard is, het zoo te doen, dat niemand daaruit haalt de zinswendingen, verkeeringen, woorden en zinsbouw van dengene, die mij zooveel geleerd heeft.

Mijnheer Folrax, het pleit niet voor Uwe doordenking van mijn stukje, dat U daarin niet heeft gelezen: Gooi niet weg uwe persoonlijkheid, wees U zelve; en dat U daarbij niet gedacht hebt dat degeen, die U dat zeide, juist daarom eenmaal niet kon wezen een klakkeloos navolger van Bolland, een kerel, die de gebeden van den Hoog Vereerden meester naprevelt!

Waarom ik het niet wenschelijk vind, om in het Studenten-Weekblad op dergelijke wijze voort te gaan, vindt zijne oorzaak hierin: U heeft het goed gezegd: Het Studenten-Weekblad is een blad voor alle studenten, maar heeft U er bij bedacht, dat degeen, die wat geeft van zijn geestesleven, ook moest begrijpen, dan hij dan iets moest schrijven, dat door zoo mogelijk alle studenten kan gelezen worden en niet door slechts een paar Bollandianen, of hoe U U zelf en enkele anderen noemen wilt. U weet toch, dat er van de 1000 studenten hoogstens maar 30 of 40 eenigermate eene ontwikkeling in de Hegelsche philosophie hebben doorgemaakt. En Uw stukjes, voor een deel geschreven in Bolland's stijl; hoe weinigen zijn er onder de studenten die philosophisch genoeg onderlegd zijn, om de Bollandzinnen, die U daar neerzet, te kunnen begrijpen en capabel zijn er kritiek op uit te oefenen. Het is, dunkt mij niet goed, in een blad stukken in te zenden, waardoor het aan populariteit verliest in plaats van wint.

Ten slotte nog iets: Wees in Uwe samenstellingen wat voorzichtig; zulke woorden als driemanschap en Drieëenheid op van elkaar onafhankelijke personen toe te passen, wat bleek uit de door hen ingezonden stukjes, komen werkelijk niet te pas.

Ik heb gezegd.

A. Z. K.

Onbegrepene doordachtheid.

Aan FOLRAX.

Ernst zonder meer, blootelijk meenen wat men zegt, is de halfheid der ondoordachtheid, die eerst door scherts of ironie tot ware ernst zal moeten komen.

Goed lezen, kortswijl van ernst te onderscheiden, is blijkbaar ieders werk niet, althans niet voor een ernstig mensch als de heer Folrax schijnt te zijn.¹⁾

Goed lezend verdenk ik in mijn vorig stukje den heer Folrax van „aanbidding voor den grooten meester”, maar ziet, het verkeert zich in handen van den heer Folrax, het keert zich tegen den schrijver en . . . ik ben een discipel die zich verlustigt de woorden te hooren vloeien van den mond van den Hoogvereerden Meester, zelfs in extase geraakt en tenslotte wegdoezelt in aandoenlijkheid zijner gevoelvolle voorstelling (ik citeer Folrax).

Ay, mij! Als ik niet overtuigd was van de vergissing in ernst door den heer F. bij 't lezen begaan, dan zou ik zeker het woord „straatjongensreplik” in de pen genomen hebben.

Maar ik kan „fatsoenlijk” blijven, nu mij niet meer het onverkwikkelijke gevoel der onpasselijkheid bekruipt, ik heb me gelukkig vergist en wensch hem geluk.

Toch blijf ik in pijnlijken twijfel omtrent de argumentatie door F. ter hand genomen als verdediging zijner terminologie.

Bolland toch heeft Hegel's geest van onder het stof der Duitse filosofen opgerakeld en in ons Hollanders het machtige licht de duisternis doen doordringen: is hierin een unicum; tot 't neerschrijven van zinnen als ik citeerde²⁾ acht ik meerdere Delftsche Bollandianen in staat.

Voorts lijkt 't me zeer onwiskundig om eigenschappen, geldend voor grootheden van zekere orde, zoo maar toe te passen op grootheden van gansch andere orde.

't Zij me nog vergund op te merken dat de heer F. zich werkelijk vergist op blz. 59 kol. 1 regel 26 van onder, zelfs is de „toekomstige duizendjarige heilstaat” origineel in zooverre 't niet uit „De Fasen der Moraal” is overgenomen, daar ik dit niet onder oogen heb gehad, foi d'honneur.

't Veralgemeenen van terminologie tot zinsbouw, lijkt me eveneens zeer bedenkelijk.

Ten slotte ben ik het zeer eens met alinea 4 kol. 1 blz. 59 (regel 30—37) hoewel de getroffen snaar een andere was als waarop F. doelt; ik was inderdaad geërgerd.

De woordverbinding „standhoudend verschijnsel” (regel 37, dezelfde kolom) kan echter in dit verband ook zeker niet de toets der redelijkheid doorstaan.

S. S. E.

¹⁾ Documenteerend: (pag. 49 F. of B. alinea 2) „Ik stel me voor” d.w.z. in mijne verbeelding zie ik, „dat de heer F. in aanbidding voor den grooten meester heeft neergeschreven.” (ik bekort vervelendheidshalve). Verder (idem alinea 3) „vrouwelijke intuïtie”, „'t bijzonder mooie”, „niet nabootsen”, ik dacht me den heer F. in slaafsche aanbidding- (gelukkig is dit niet zoo) en had hem wat vrouwelijke intuïtie toegewenscht: stelde me voor dat hij 't bijzonder mooi vond eenigszins in den trant der gevoelvolle voorstelling.

²⁾ Zuiverder had ik mij uitgedrukt indien ik voor alinea (zie blz. 50) 't woord volzin had gebruikt.

Onbekendheid (?)

— „te meer daar voor ons Delftsche Studenten de eenige gelegenheid tot studie der filosofie in de Hollandsche taal, Bolland is” — aldus H. in het vorige Weekblad.

Zonder nu een argument voor het niet-imiteeren van Folrax te willen verzwakken, zonder me in die kwestie te mengen, wil ik H. slechts eenige inlichtingen geven, welke hem zeer zeker vreugde zullen schenken, indien hij aan filosofie doet. Tevens kunnen ze misschien dienen om onbekendheid bij meerdere anderen weg te nemen.

Er bestaat n.l. hier in Delft wel degelijk een andere — een „tweede” — cursus in de filosofie; behandeld wordt daarin de Neo-scholastieke of Thomistische wijsbegeerte door prof. Beysens. Deze cursus wordt gegeven in de Hollandsche taal in zaal 4 van het Hoofdgebouw, Vrijdag-namiddag van half drie tot half vier en is toegankelijk voor alle ingeschrevenen.

Verwondering baart het me dat dit alles aan H., die zich toch klaarblijkelijk voor de filosofie interesseert, onbekend is. Gedurende ruim twee weken toch hebben bekendmakingen in het Hoofdgebouw en op de Verversdijk gehangen, en heusch, ze worden niet op een obscurplaatsje of in een onvindbare hoek weggestopt. Enfin, 't is dan ook maar Katholieke filosofie, vastgedrongen tusschen index en syllabus en encyclieken; geen wonder dat zoo'n wetenschap (zou het nog wel wetenschap zijn?) vergeten wordt naast die van Hem, van Bolland.

Maar 't is waar ook: „wie de ware veelzijdigheid heeft, schuwt ook van de eenzijdigheid eenzijdigheden te schuwen”.

t. H.

De wereld om.

XII.

DE STILLE ZUIDZEE—HONOLULU.

Einde Mei keerde ik van mijn bezoek aan China in Japan terug en een drie weken later scheidte ik mij in voor San Francisco.

Het is een fraaie opgewekte dag en een helder zonnetje beschijnt het drukke havengewoel van Yokohama. Onze boot, de America Maru, een klein, doch flink en zeewaardig schip, ligt midden voor in de haven en talloze kleine stoomsloepen varen af en aan met passagiers, bagage en vooral post; de hoeveelheid postzakken is ongelooflijk. Reeds zijn alle passagiers aan boord en heeft het vastgestelde uur van vertrekken lang geslagen en nog steeds komen de postbootjes met nieuwe vracht. Eindelijk worden de vaarwelzeggenden verwijderd en door de stoomsloepen afgehaald; deze blijven om de boot rondvaren; onderwijl gaat het laden der postzakken steeds door. De ankers worden gelicht valreepen ingehaald en alles is tot het vertrek gereed; en nog komen er nieuwe postzakken aanzetten; doch nu zijn het de laatste. De groote misthoorn weerklinkt; eerst nog gorgelend en waterig, dan voller en voller; een tweede stoot volgt; eindelijk een derde, lang en akelig, half huilend-jankend uitgehaald; een weemoedige afscheidskreet aan het land van bloemen en zonneshijn.

De stoomsloepjes met de achterblijvers antwoorden met eenige schelle stoomgillen, dan wenden zij den steven en vliegen pijlsnel naar de pier terug. En onmerkbaar zet de boot zich in beweging en schuift langzaam voort, met vlaggentooi, de haven uit. Buiten gekomen, wordt even gestopt: de politie moet de passen der Japansche landverhuizers nakijken en zorgvuldig worden alle hoekjes en gaatjes nagekeken of iemand zich ook aan deze scherpe controle tracht te onttrekken.

Dan gaat het met volle stoom voorwaarts, de baai van Tokyo uit, om de Zuidpunt van het schiereiland Boshu heen en nu ligt de Groote Stille Zuidzee voor ons. Rasch verdwijnt de Japansche kust aan den horizon; alleen de Fujiyama, de heilige berg van het land der opgaande zon, verheft haar kruin hoog in de lucht en scherp teekent hare zuivere afgeknot-kegelvormige gedaante zich tegen den rooden avondhemel af, terwijl de stralen der ondergaande zon het witte sneeuwkleed rossig doen opgloeien. En als de zon ondergaat komen de karakteristieke bergomtrekken donker tegen den rooden avondhemel uit, steeds kleiner wordend, als verschroeven zij in dien gloed, en met het laatste avondrood sterven zij weg.

Somber spreidt de duisternis zich over den oceaan uit. Spookachtig wit spat de zee aan den ijzeren scheepsboeg aan stukken, en rusteloos en onweerstaanbaar drijft de schroef het schip den donkeren nacht in, het onbekende tegemoet.

* * *

Buitengewoon schoon weder begunstigde de reis. Na een zestal dagen werd de 180ste meridiaan gepasseerd, en doorleefden wij tweemaal denzelfden Vrijdag en na een tiental dagen werd Honolulu bereikt.

Tengevolge van de daar heerschende pest werd het opont-houd tot een minimum beperkt, en moest de boot voor donker weer vertrekken. Alleen de hutpassagiers kregen van den quarantaine-officier permissie om gedurende dien tijd aan land te gaan.

Reeds dagen van te voren waren plannen gemaakt hoe dezen tijd het beste te besteden; maar zoowel door het onverwachte van de pest als wel doordat de rijtuigtoestan-den geheel anders bleken te zijn dan de beschikbare reis-gidsen opgaven, vielen deze allen weer in duigen, en werden op den steiger nieuwe combinaties gevormd. Met drie anderen nam ik een rijtuig; uit de vele aanbiedingen hadden wij datgene gekozen, waarvan het er voorstaande gedierte het meest op een paard geleek; want wij wilden een groote tocht maken. Het eerste echter wat onze man ging doen was van paard verwisselen; naar hij ons verze-kerde kwam er nu een nog veel betere voor, maar dat scheen ons twijfelachtig.

Dit verschaftte ons een extra ritje door de stad. Deze is betrekkelijk klein, maar bezit uitgestrekte buitenwijken. Langen tijd reden wij over uitstekend onderhouden wegen, tusschen groote villa's en statige landhuizen door, waarvan vele met groote lanen van zware palmen prijken. Toen

ieten wij deze buitenplaatsen achter ons, en voerde de weg ons een zich allengs vernauwend dal in, langzaam bergopwaarts gaande. Het terrein was spaarzaam met boomen begroeid, maar een weelderigen heestergroei bekleedde de berghellingen. Na een lange volhardende (aan den kant van het paard) klimpartij werd eindelijk de top van den pas bereikt. Nog een enkele bocht, en wij zouden den weg aan den anderen kant weer zien dalen? Neen, wij stonden aan den rand van een steilen afgrond. Diep onder ons lag een groenende vlakke mijlen ver uitgestrekt, en aan den horizon tintelde donkerblauw de Stille Oceaan. Brusk vielen de hoogten, waarop wij stonden eenige honderden meters loodrecht naar beneden, het indrukwekkende van het geheele gezicht in hooge mate versterkend. Terzijde kronkelde de weg behoedzaam langs dezen steilen bergwand omlaag, zich angstig aan dezen vastklemmend, om dan beneden gekomen in de wijde vrije vlakke weg te schieten.

Teruggekeerd in de stad kochten wij een tros verrukkelijke bananen, die voor dezen dag het hoofdbestanddeel van onzen lunch vormden.

Toen lieten wij ons brengen naar het Aquarium. Wij reden over een prachtigen breeden en vlakken weg, temidden van echt tropischen plantengroei. Daar waren bananenkwekerijen; zwaar hingen de dikke groote gele trossen aan de lage struiken, ginds waren velden met watermeloenen, een laag gewas dat voort kroop over den grond, als neergedrukt door het zware gewicht der kalebassen, die op den grond lagen, of gedeeltelijk in het water hingen der vele greppeltjes, waarmede die velden als gearceerd waren. En de weg zelf was omzoomd met prachtige palmen, die slank opschoten, en hoog in de lucht hun sierlijken bladerkroon wuivend uitspreidden.

Het aquarium was een klein, onaanzienlijk gebouwtje, maar eenmaal erin, waande men zich in een sprookjesland. Achter de glazen zwommen de prachtigst gekleurde visschen rond, met de meest fantastische huidteekeningen van zacht rood met gloedvol goud, of zilverig blauw met glanzend geel, en violet en groen en bruin in alle mogelijke nuances en samenstellingen. Het was betooverend mooi.

Hier waren ook eenige kleine exemplaren van de veel-armige inktvisschen of duivelsvisschen; traag bewogen zij zich in hunne gevangenis, zich met de armen met de ontelbare zuigers aan de glaswand vastklemmend, voor vele dames een eng gezicht. En in een stevig omraasterd reservoir in de buitenlucht zwom een groote haai rond, met als eenige metgezel een schildpad. Een enkele maal kwam de kop met een neidigen hap uit het water, terwijl het dier zich snel op den rug wierp, als hij zich door een tak of zakdoekbeweging voor den gek liet houden.

Maar lang konden wij niet naar deze zeeschatten blijven kijken; want het uur van vertrekken naderde spoedig. Wij reden dus terug naar de stad, gaven ons rijtuig bescheid, deden nog enkele noodzakelijke inkoop en begaven ons aan boord.

Alles was weer tot het vertrek gereed, behalve natuurlijk de post; deze was nog steeds bezig met inladen van een nieuwen voorraad zakken voor de Vereenigde Staten. Ongeduldig gaf de boot eenige doordringende stooten op den stoomfluit, om de belanghebbende te waarschuwen, dat het uur van vertrekken was aangebroken. Dan werden eindelijk de loopplanken ingehaald, de kabels losgegooid, en onder de zekere leiding van den loods voer het schip langzaam en statig de door riffen zoo gevaarlijke havenuitgang uit; toen werd weer even gestopt om de loods van boord te laten, de stoomfluit liet nu een laatste vaarwel hooren, en met volle stoom plonsde het schip weder den wijden oceaan in.

Het buitengewoon gunstige weder, dat de eerste helft van de reis zoo voorspoedig gemaakt had bleef aanhouden, en bespoedigde onze reis dermate, dat wij twee dagen te vroeg Amerika bereikten: het kleine scheepje had de overtocht in 16 inplaats van 18 dagen volbracht.

Reeds den dag te voren waren wij zeker van den aankomst, want de notaties van de plaats van het schip en den afgelegden weg, op elk middaguur bekend gemaakt, lieten ons zien, hoe de afstand, die ons toen nog van het land scheidde, juist één dag varen was, zoodat wij den volgenden dag omstreeks twaalf uur konden aankomen.

Reeds vroeg in den morgen was aan de verschillende schepen, die wij in de verte zagen, te bemerken, dat wij een groote haven naderden. Later op den ochtend passeerden wij een der vuurschepen van San Francisco. Kort daarop verscheen boven den horizon een zeil dat recht op ons aan hield, en spoedig waren de omtrekken te onderscheiden van een rank zeilschip, dat met volle zeilen naderde. Toen het

dichterbij gekomen was, zagen wij hoe het een sloep uitzette, die naar ons schip toeroeide. Dat had onderwijl gang verminderd, en een touwladder neergelaten. Heel handig wist het sloepje het nog tamelijk snel gaande schip langs zij te komen, en den touwladder te grijpen. Een der inzittenden sprong er behendig op, en het sloepje liet los. Meteen klonk op de commando-brug het schelletje van de telegraaf, en begonnen de machines weer te werken.

Aan de bochtige weg, die het schip thans volgde was te bespeuren, dat het vaarwater hier lang niet zuiver was. Er schijnen slechts een paar geschikte vaargeulen den baai van S. F. binnen te leiden.

Weldra kwam uit den neveligen horizon de kust te voorschijn, die eerst nog vaag en onbestemd, nu steeds duidelijker zichtbaar werd. Links viel een kale bergrug steil in zee af; rechts was de bergachtige oever met groenende velden bekleed, en recht voor ons was een plotselinge gaping in de kustlijn, waardoor de zee naar binnen rolde, een groot bassin in: dat was de Gouden Poort van Amerika, waarachter de groote baai van S.F. zich uitstrekt.

Met de vlaggen in top voeren wij binnen; toen stopte het schip, en ging midden in de baai voor anker. Nu moest er gewacht worden op de quarantaine-officiëren, hetgeen zeer lang duurde, tengevolge van onze plotselinge aankomst en dat nog wel op Zondag. Wij vermaakten ons met naar de vele stoomponten te kijken, die in alle richtingen de baai overvoeren, en waarvan sommige even op ons aan hielden, om ons met stoomfluit en zakdoekengewuif het welkom toe te roepen. Na een vol uur verscheen het bootje van den gezondheidsdienst, en begon de inspectie van bemanning en tusschendeckpassagiers. Dit nam een langen tijd in beslag, gedurende welke de hutpassagiers zich voor het laatst aan den eettafel vereenigden, voor de eerste maal in geheel volledig getal. Na den lunch werden ook zij geinspecteerd waarbij wij allen een voor een voorbij den scheepsdocter en den quarantaine-officier moesten defileeren.

Nauwelijks was deze beproeving afgelopen, of wij vielen in handen van nog erger monsters: de douanebeambten, die nu aan boord kwamen. In hun handen moest elk een eed afleggen — door onderteekening van een reeds van te voren opgestelde verklaring aangaande zijn bagage, beginnende: „I solemnly swear” — dat hij niet smokkelde, en geen andere belastbare voorwerpen bezat dan die op de verklaring vermeld stonden.

Gedurende deze plechtigheid had het schip de ankers gelicht en was reeds dicht bij haar steiger gekomen.

De loods op de pier was in een visitatiehal veranderd. De ruimte was in verschillende groote vakken verdeeld, elk met een letter gemerkt: dit was voor het sorteeren der bagage. Ieder had nu maar geduldig te wachten bij zijn eigen letter, totdat zijn boeltje van boord kwam. En dan begon, ondanks eeden en geteekende verklaringen, de visitatie van alle bagage, die wel zoo nauwgezet uitgevoerd werd als aan menig Europeesch douanestation.

Maar ook aan deze verschrikking kwam een einde, en tegen 5 uur, dus vijf volle uren na het binnenloopen der haven bevond ik mij eindelijk goed en wel aan wal op Amerika's vasteland.

J. W. G. J.Hz.

Opmerkingen over de Week.

HET DUEL. Drama in vele bedrijven, door B. en K.

Er zijn van die dingen, die menschen uithalen, dat je je afvraagt, of ze gek zijn of niet.

Het duel is een voorbeeld. En zeer zeker wil ik hier de gansche geschiedenis vertellen, ter verspreiding in wijden kring van 'n zóó heugelijke gebeurtenis.

't Was een kroegavond. Dit stelt de entourage van 't eerste tooneel voor. Dramatische personen: een derde- en een eerste-jaars (laten we ze voor 't gemak A en B noemen), beiden een beetje boven A. P.

Door omstandigheden trekt A B aan zijn jasje. B rukt zich los. A vegeeteert op zijn derde-jaars kakkie, brult (A kán brullen); ik wil duelleeren. B verwijdert zich. Beiden slapen dien nacht.

Tweede bedrijf. Kamer van A. Corpsbeeld, stoelen, tafel, lessenaar. A heeft net een haring gegeten. Komen binnen van 'rechts: C en D, eerste-jaars, stellen zich voor als secondanten van B.

A schrikt zich een puist, C en D weten zich niet erg te gedragen, C, eerste secondant, kleppert niet wetende wat te doen met zijn olifantsooren. D wauwelt een walchelijk Middelburgs dialect.

Eigenlijk nog geen resultaat.

Derde bedrijf. B gaat naar huis, naar Pa, om raad. Pa zegt dat B niet laf moet zijn: 15 sprong passen, 3 schoten, allicht krepeert er één. B voelt zich bijzonder akelig. Pa raadt aan andere secondanten te nemen.

Vierde bedrijf. B gaat naar Delft terug, kiest andere secondanten, oudere, die zeer ernstig doen bij 't geval.

Vijfde bedrijf. Samenkomst der 4 secondanten: E, F, G en H. Wordt plaats en tijd, en dag bepaald. Geen dokter zal genomen worden, te intiem. Een van de vrienden zal mee gaan, hebbende geloopt een verbandcursus, zal een A. N. W. B.-trommel mee nemen.

Zesde bedrijf. Patronen worden gemaakt, geprobeerd op 't huis van een Professor, nog geen dooden.

Zevende bedrijf. Donderdagmorgen, héél vroeg 2 rijtuigen. 1e rijtuig: A met secondanten en invallend dokter. 2e rijtuig: B met secondanten. Sombere weertje. C en D fietsen achter de rijtuigen, bidden voor 't behoud van B, slippen bijna op de modderige weg naar Loosduinen, blijven achter.

1e rijtuig: A zit in de rats, bleek beverig, secondanten en dokter, somber, stil, inwendig proestende. 2e rijtuig: B zegt niets meer, de wereld lijkt hem mooi, als hij mag blijven leven.

Achtste bedrijf. Loosduinen, bosschige omgeving, mensen in gekleede jassen, hooge hoeden, zwarte dassen, triestige gezichten.

Verbandkist wordt open gespreid. Revolvers, kanjers, worden te voorschijn gehaald. Partijen blijven onverbiddelijk, zitten dik in de rats.

Een van de secondanten (invallend): I, vraagt of de heeren klaar zijn. A zegt beverig, bleek: „Ja”, B knikt.

15 sprong passen van elkaar.

De revolver boven 't hoofd.

Eén, twee, . . . drie. De armen zakken. Een knal. De secondanten E, F, G en de dokter en H zijn ongedeerd. A en B staan nog.

Wordt opnieuw geladen.

Eén, twee, . . . drie. Weer 2 doffe knallen.

Weer 't zelfde voor de derde maal.

Aan de eer is voldaan.

Vroolijke terugtocht.

Komen de vroegere secondanten C en D tegen. Deze blijde gezichten.

Optocht naar de kroeg. Heer, wat een stank in de rijtuigen. Van waar die lucht? Zouden ze . . . ? Maar beiden kijken verheugd.

Optocht stopt voor S. P.

Brede, rijke, lunch.

Stinkt niet meer, beiden zijn even naar huis geweest.

's Middags handdrukken, handdrukken, handdrukken: „mag ik je geluk wenschen.”

Finale, finale: losse patronen, pief, paf, poef!

Maar ze wisten 't niet! Ze wisten 't lekker niet. Van waar anders die sta . . . , pardon! Reuk?

Oh, idioten, die 't duel in ons eerbaar Nederlandsch Studentenleven in wildet voeren. Gij beiden en vooral A, rijpende voor, onder dokters handen te vallen, zijt ge belachelijk genoeg in uw eigen oogen; dat 't een les is? Ik hoop 't.

Maar dit is niet alles, komt 't gewone weekverslag. Vrijdag nog al gevecht op S. P. Maandag een oude plaid met een auto voor de deur van de kroeg. Een juffrouw ging de kroeg binnen, groote ruzie. Eindelijk er uit. Dit is alles.

(Zie vervolg Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

S. LINDEMAN W. I. REPETITOR

in Wiskunde en Werktuigbouwkunde.

Adres: OUDE DELFT 109.

Voorhanden in den Boekhandel J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de verschillende nummers van de

Nederlandsche Handleiding voor de bezoekers van de Fransche Opera,

als: La Mascotte, Hamlet, Samson et Dalilah, Cavalleria Rusticana, Roméo et Juliette, Manon, Tannhauser, Lohengrin, L'Africaine, La Juive, Les Huguenots, Mignon, Guillaume Tell, Freischütz, Le Trouvère, Le barbier de Seville, Aida, Violetta, Martha, Le roi d' IJs, Faust, Carmen.

Prijs per nummer f 0,25.

PRINS' Papierhandel,

Choorstraat 4, Delft.

DICTATEN-CAHIERS

van af 6 cent.

Reclame **Dictaten-Cahier, 160 bladz. dik**, prima kwaliteit papier, met wasdoekleër omslag, ronde hoeken, per dozijn f 2,00.

A. J. PRINS, Choorstraat 4,

Magazijn van

SCHOOL- en TEEKENBEHOEFTE.

Beter adres behoeft men niet voor
KEEREN, VERANDEREN EN REPAREEREN
van alle HEERENKLEEDING, dan bij

J. H. M. TWEEHUIJSEN, Kleermaker, MOLSLAAN 177.

Tevens genegen om gedragen kleding op te koopen.
Buiten Delft ook te ontbieden

JAC^S. CNOOPS,

TAILLEUR. — OUDE DELFT 218.

Winterjassen van af f 25,- tot f 60,-

Demi-saisons „ „ 20,- „ „ 40,-

Colbert Costumes „ „ 25,- „ „ 50,-

Gekleede Costuums „ „ 45,- „ „ 60,-

Rok en Smoking „ „ 45,- „ „ 80,-

Abonnementen f 10,- tot f 30,- per maand.

VERSCHE

Zeeuwsche OESTERS,

(IMPERIALES),

dagelijks versch verkrijgbaar.

Café-Restaurant „BAVARIA”.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 NOVEMBER 1907. No. 8.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Kroegverbouwing.

De kroegplannen, onlangs in het weekblad in uitzicht gesteld en in groote lijnen beschreven door Van Loghem, prikkelden niet alleen mijne nieuwsgierigheid en ongeduld zéér, maar deden ook dringende wenschen in mij opkomen, dat die plannen toch uitvoerbaar, geldelijk uitvoerbaar mogen zijn!

Ik stel mij voor: (na het vluchtig lezen) met eene breede trap, het, bij goed weer aan den straatkant levendig bevolkte terras op; recht aan op den noodigenden, forschen ingang onder in den toren. Dan voor je een ruime trap naar eetzaal en leeszaal boven of links om door eenen prettigestemmenden gang naar het heldere, van boven uitvallende licht van de middenzaal, door de poort van „nù” het buffet... Daar dadelijk tegenover je de gezellige bedrijvigheid van spijzen aanbrengeende bedienden, die elkaar niet verdringen, maar vlug van een aan drie zijden toegankelijk buffet de wenschen van hongerigen en dorstigen opvorderen, in ontvangst nemen en pijlsnel dragen naar gezellige kringen links en rechts. Dan boven groote eetzaal en leeszaal; betere huisvesting voor directeur en bedienden... aan alles is wel gedacht.

Meer ruimte, om het groeiend getal menschen, die behoefte hebben aan gezelligen sfeer en opgewekt samenzijn, te kunnen bevredigen.

Er zijn er zooveel — en nu denk ik aan de spoorstudenten — die weinig of niets trekken van het genot in ons vereenigingsgebouw te vinden. Zou ook hun niet tegemoet gekomen kunnen worden door het in de hand werken van hun koffiedrinken op de kroeg vaste koffietafels en tafeltjes gedekt voor de nu en dan invallende menschen. Er moet dan gelegenheid zijn voor matigen prijs te koffietafelen. Zou hun komen in grooten getale op den middendag niet eene zeer karakteristieke en prettige levendigheid brengen in onze zalen, anders op dien tijd zoo weinig bezocht!

Er moet bij den verbouw dan wel op hen gerekend worden en ook gezorgd voor veilige en ruime tijdelijke berging van boeken, teekenrollen en al wat spoorstudenten zoo plegen mee te sleepen. Hun waar aan boeken en teekeningen is te kostbaar, dan dat ze zoo maar op eenen hoop in eenen hoek door elkaar gesmeten kunnen worden, op gevaar af dat de een bij ongeluk iets meeneemt van den ander.

Die koffietafels zouden dan ook nu en dan opgeluisterd kunnen worden met een strijkje. Ze zullen weer eens goed beseffen dat ze ook corpslid zijn, die goede altijd wegsprende menschen. Laten wij trachten de banden met hen nauwer te maken en hen met aandrang binnenhalen in die gezellige opwekkende sfeer onzer zalen.

Ik hoop, dat wij spoedig de plannen onder oogen krijgen. Zooals ik schreef stel ik ze me voor, na het vluchtig lezen; misschien zijn ze in onderdeelen wat anders! ons geduld zal toch niet lang op de proef gesteld worden?

*Een kroeglid hunkerend naar ruime
en frissche gedachten in ruime
en frissche omgeving!*

Aan de Redactie van het S. W.

Naar aanleiding van het tweede lustrum van den Delftschen Studenten-Bond moeten ons eenige aanmerkingen uit de pen over uwe houding in deze.

Over het algemeen is men niet veel goeds van U gewoon; het ééne geval uitgezonderd, waarin Gij een groote mate van zelfkennis tegenover den heer H. T. K. aan den dag legdet, door uw onkunde zoo ruiterlijk te bekennen. Doch deze bewonderingswaardige bekentenis ontslaat U echter niet van de noodzakelijkheid — zoolang Gij uw plaats niet aan een andere hebt afgestaan — uw ambt als

redactie van een algemeen studenten-weekblad naar behoren en met ijver te vervullen.

Dit toch zult Gij ons in gemoede moeten toegeven.

Maar dan ook meenen wij van U te mogen vergen, dat Gij allereerst U duidelijk maakt, welk standpunt Gij krachtens uw positie tegenover het Delftsche leven hebt in te nemen en dat Gij U zelf wel doordringt van uw verplichtingen die Gij tegenover de abonné's — en indirekt tegenover alle studeerenden aan de T. H. — op U genomen hebt. En als uw povere krachten en uw weinige ambitie U veroorloven eens een poging te wagen, dit uit te maken en den studenten daadwerkelijk te bewijzen, dan zult Gij misschien ook zelf tot het besef komen, dat het S. W. wat meer noodig heeft dan een zeef, om ingekomen stukken te ziften, waartoe Gij thans uw bezigheden schijnt beperkt te hebben. Wellicht dringt het dan tot U door, dat uw blik noodig heeft verder te reiken dan de vier muren van de Phoenix, waarbinnen Gij steeds geestelijk schijnt te verkeerden. En als het U gelukt is een oogenblik de Corpsbedwelming van U af te schudden, dan ontdekt Ge mogelijk, dat er buiten het D. S. C. nog wel eens iets voorvalt, wat voor de Delftsche maatschappij van belang is en als zoodanig in uw blad minstens van redactioneele zijde blootelijks vermeld dient te worden. Dat Gij U blijkbaar geroepen gevoelt als partijorgaan, in dienst van het D. S. C. op te treden, nemen wij U, gezien uw samenstelling, niet zoo zeer kwalijk en wij zullen er U dientengevolge niet hard over vallen, dat Gij ettelijke malen per jaar bijna „spezial nummer” uit laat geven om lange verslagen over Corpsfeestelijkheden en de daarbij gehouden redevoeringen op te nemen, terwijl Gij ternauwernood plaatsruimte afstaat voor de reden ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van den D. S. B.

Wij meenen het U ook niet te hard te moeten aanrekenen, dat Gij U niet geroepen achtet het voorbeeld van de groote pers te volgen door een verslaggever ter kennisname met de feestelijkheden te zenden of namens de redactie een verslag aan te vragen aan regelingscommissie of aan een U bekend lid van den D. S. B.

De kleine pers, de onbelangrijke pers deed het immers ook niet!! Doch, zooveel bekrompenheid van geest of gebrek aan belangstelling in Delftsche aangelegenheden, dat Gij U niet eens de moeite hebt gegeven het verslag der groote kranten eenvoudig over te drukken, hadden wij zelfs van U niet verwacht. Want al willen wij aannemen, dat Gij de feestelijkheden te weinig omvattend vindt, om zelfs een krantenverslag te doen copieeren, het spreekt van zéér groote kleingeestigheid en gemis aan inzicht in het maatschappelijk studentenleven, de beteekenis van het feit zelf — het tienjarig bestaan van den Delftschen Studenten-Bond — niet te hebben willen of kunnen begrijpen.

Redelijkerwijs hadden wij van de zijde der Redactie of van de hand van een harer leden een artikel mogen verwachten, waarin of beschouwend of critisch deze gebeurtenis werd besproken. Hierdoor zou tenminste blijk zijn gegeven, dat Gij t. o. van het publieke leven — buiten de wanden van het D. S. C. — nog niet als geheel onmondig moet beschouwd worden.

C. M. SIMONZ.

De redactie van het S. W. zal hier den heer Simonsz eenige verklaring geven. Wij zijn genoodzaakt hem gelijk te geven, dat wij verkeerd deden de reden ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van den Bond met kleine letter te doen drukken. Wij maken daarover onze verontschuldiging.

Doch tevens wil de redactie den heer Simonsz een tipje van den sluier, die redactie-geheimen verborgen houdt, oplichten, om hem de reden te vertellen, welke ons tot dezen maatregel deed besluiten. Allereerst was er gebrek aan plaatsruimte. Maar dan in hoofdzaak. Wellicht is het u onbekend, dat er ruim 300 corpsleden geabonneerd zijn op het Studenten-Weekblad, terwijl het 7 à 8 niet-corpsleden-abonné's telt., welke hier studeeren. Als nu de Bond zoo'n prijs stelt op publicatie harer feesten, zou hij goed gedaan hebben, eens iets meer van zich te laten hooren en de redactie de gelegenheid hebben gegeven, iets van hare belangen te weten. Want werkelijk, de bijdragen, die wij als Algemeen Studenten-Weekblad van Delft, van den kant van Bondsleden ontvingen, zijn al zeer gering.

Werkelijk zijn wij algemeen, dat brengt onze tegenwoordige positie mede, maar dat zou men aan de abonné's niet zeggen. En toch wenscht men ons te verwijten als partijorgaan op te treden, zonder ooit iets van de andere partijen te merken?

En de heer Simonsz verwacht eene beschouwing of kritiek over dit feit, het 10-jarig bestaan van den Bond? Het komt ons voor, dat niet een corplid, maar wel een bondslid de eerste zal moeten zijn, die in vreugdeterminen of enthousiaste bewoordingen een lustrum herdenkt, waarvoor hij zich zoo warm maakt. En wij verzekeren u, de redactie zou het zoo gaarne hebben opgenomen. Buiten de wanden van het D. S. C. is de redactie nog niet geheel onmondig. Wij hopen dat dit genoeg bekend is, en dat dit uit deze repliek den heer Simonsz zal blijken.

DE REDACTIE.

Twee Studentenbladen.

Hier voor mij liggen 2 studentenbladen, die zeer waarschijnlijk aan de meesten onbekend zullen zijn. Niet uit Leiden, Utrecht, Groningen of Amsterdam, volstrekt niet. Er zijn nog andere studenten hier in Nederland, mijne lezers, er zijn leerlingen der veeartsenijschool en leerlingen aan de Rijks Hoogere Land-, Tuin- en Boschbouwschool te Wageningen. En de respectievelijke organen van deze studenten zijn het Veterinair Studenten Maandblad *Communico* en *Ceres*, het Orgaan der studenten aan de R. H. L. T. en B. te W. (zie boven).

Ik zal mij aan geen critiek wijden over de inrichting der studentencorpsen te Wageningen of Utrecht; wat ik even wil vermelden is, dat deze maandbladen bestaan. Ze werden ons ter recensie toegezonden en ik zie niet in, waarom we hun bestaan zouden moeten verloochenen.

Eene beoordeeling wenscht ge? Och, wat zal ik u vertellen. Misschien interesseert het u en toch is het weinig interessant. In Wageningen doet men al precies als onder studenten. Er worden inaugurale redenen gehouden, er wordt op groenen gescholden, er wordt een groenentooneel gerecenseerd, men heeft het over feesten op de sociëteit en over excursies. En dat alles kunt ge gewaar worden uit *Ceres*. Veel hogere geest zweeft er niet tegemoet uit dit maandblad; en toch zijn ze er niet allemaal vegetariër, geloof ik. *Communico*, het maandblad der leden van Absyrtën, is evenmin erg groot of belangrijk voor ons. Een goed stukje proza, een schilderijtje van de opkomende zon, leek mij niet van opmerkingsgave en gevoel ontbloot. Verder iets over vereenigingsleven, ingezonden correspondentie en mededeelingen.

Nu weet men hier ook al weer iets van. Meent niet, dat schrijver iets tegen de heeren Wageningsche of Utrechtsche (veterinaire) studenten heeft willen vertellen. Alleen dit, dat ze misschien nog niet in den tijd zijn, om zoo studentig te wezen. Ook dit is alweer niets nieuws in regeling of samenleving; altijd volgens het bestaande wordt wat nieuw ouds geschapen.

R. C.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Aan den oproep tot een voorloopige vergadering eener te constitueeren schaakvereeniging hadden veertien personen gehoor gegeven; zoo werd 15 November besloten tot de oprichting dezer vereeniging, die met later toetredenen nu ruim twintig leden telt.

De uitslag der simultaan partij was, dat door Jhr. H. Strick van Linschoten 13 partijen werden gewonnen, en 2 verloren tegen ter Kuile en van Giffen.

Op de eerstvolgende bijeenkomst op Vrijdag 29 November n.m. 8 u. op de Leeszaal der S. P., zal het ontwerp reglement, dat ter lezing ligt in de keuken der T. H. en op de Leeszaal der S. P. worden behandeld en begonnen worden met de onderlinge wedstrijd.

Wie zich alsnog als lid der vereeniging wenschen op te geven, kunnen dit doen bij een der leden van het voorloopig bestuur: Kubatz, Des Tombe en Ver Loren van Themaat of op de eerstvolgende bijeenkomst op Vrijdag 29 November.

De contributie zal waarschijnlijk bedragen f 1,50 + / 1,— entree en behoeft dus niemand af te schrikken.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Eenigszins laat, wordt onderstaande opgenomen:

't Bestuur van 't Delftsch Stud. Tooneel heeft de volgende personen candidaat gesteld:

G. P. Nijhoff,	president.
A. G. van Scherpenberg,	secretaris.
W. H. van Leeuwen,	thesaurier.
B. van Exter,	vice-president.
W. M. Roessingh van Itersen,	vice-secretaris, bibliothecaris.

—o— TECHNOLOGISCH GEZELSCHAP.

Gewone Vergadering op Vrijdag 22 November 1907, 's avonds ten 8 ure, in Zaal 32 der T. H. (Hoofdgebouw). Spreker: de heer G. A. Brender à Brandis, Scheik. Ing. Onderwerp: „De generatorovens in de gasindustrie” (met lichtbeelden).

—o— MLJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Buitengewone Vergadering op Vrijdag 22 November 1907, namiddags ten 3½ ure. Zaal 26.

Agenda: 1. Bestuursvoorstellen. 2. Begrooting. 3. Bestuursinsignes. 4. Wat verder ter tafel zal komen.

—o— LEEGHWATER.

Lezing met Lichtbeelden, den 27 November, 's avonds 8 uur, in de Kleine Concertzaal van Stads Doelen. Spreker de heer J. F. H. Koopman, w. i. Onderwerp: Koelhuizen.

Het Bestuur der Debating-Club „Logica” heeft zich als volgt geconstitueerd:

P. H. Goedhart,	Voorzitter.
J. F. L. Koning,	Secretaris.
H. C. Bastet,	Penningmeester.
W. H. Veldhuis Hzn.,	Bibliothecaris.

—o—
Door het bestuur van het Dordtsch Museum is aangekocht het schilderij No. 32 „Bezoek op het Atelier”, geëxposeerd op de Tentoonstelling David en Pieter Oyens, Kunsthandel „Oldenzeel”, Rotterdam.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 22 Nov. Geb. v. K. en W. Gezelschap van het Rembrandt-theater: 1001 Nacht; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Het kaartenhuis”; 8 uur.

Dierentuin. Residentie-Tooneelgezelschap: „De kilometervreter”; 8 uur.

Zaterdag 23 Nov. Fransche Opera: „Faust”, buitengewone voorstelling met medewerking van Marcoux; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Concert van het Concertgebouworkest onder leiding van Willem Mengelberg; 8 uur.

Zondag 24 Nov. Gebouw v. K. en W. Italiaansche Opera: „La Bohème”; 8 uur.

Gebouw v. K. en W. Concert van Marcella Pregi; 2 u. Diligentia. Voordrachtenmatinee van Willem Royaards: werk van Multatuli; 2 uur.

Maandag 25 Nov. Diligentia: Kamermuziek Soiree van het Sevcik-kwartet; 8 uur.

Schouwburg. Tournee Jane Hading: „La Chatelaine”; 8 uur.

Dinsdag 26 Nov. Geb. v. K. en W. Italiaansche Opera: „Salome; Pagliacci”; 8 uur.

Woensdag 27 Nov. Geb. v. K. en W. Diligentia-Concert van het Res. Orkest, onder leiding van Henri Viotta, solist Ch. van Isterdael (cello); 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 22 Nov. Groote Schouwburg: „Eenzaam; Opstanding”; 8 uur.

Zaterdag 23 Nov. Gr. Schouwburg. Ensemble Gastspiel Berliner Bühnnerkünstler: „Frühlings Erwachen”; 7½ uur.

Zondag 24 Nov. Circus. Ital. Opera: Concert; 2½ uur. Groote Schouwburg. Fransche Opera: „Louise”; 7¼ uur.